

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ioſepho. 372.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ferunt: atque ut ea, quæ opus est, scribam, necessitate adducor. Nam siue pater sum, ut ipse ais, condemnationem Heli pertimesco, propterea quod peccantes filios non castigavi: siue, ut potius persuasum habeo, filius tuus sum, quippe qui magni illius Marci speciem atque habitum præferas, angorem mihi ac sollicitudinem affert Ionathæ pœna, quia patrem Pythonifan quarentem minimè prohibuerat, ob idque ante eum, qui scelus admiserat, is qui prohibere poterat, in bello interiit. Quamobrem ne & ego condemner, & tu diuinum iudicium subeas, simultates ac diffidia comprime. Ne priuatæ ac domesticæ contumeliæ ultionem, qua tanquam ære quodam alieno à mortalibus obstrictus es, in uiuentem Ecclesiam deriuas, atque æternam ipsi diffensionem pietatis specie atque obtentu compara.

Pansophio. 371.

Si Marcionicæ impietatis patronus, illud, quod apud eos Euangelium appellatur, præterdit, accipe ac lege: statimque in ipso principio scelus eorum reperies. Eam enim generis recensionem quæ à Dauide & Abrahamo ad Christum delabitur, refecerunt. Ac paulò longius progressus, aliam rursus eorum improbitatem animorumque peruersitatem conspicias. Comuratis enim his Domini verbis, Non veni destruere Legem aut Prophetas, sic effecerunt: Quid putatis? Quod venerim, ut Legem ac Prophetas adimplerem? Veni ut euerterem, non ut explerem. Hinc autem intelliges, quonam pacto inimicitiam inter duo testamenta moliantur, Christum à Lege alienum esse confingentes.

Ιωσήφ. 372.

Pulchrè quidem cœpisti fortis animi specimen exhibere: at non item nunc quoque ut ad nos affertur. Verùm similis es iis, quæ in petra sata sunt, ac statim quidem exorta sunt, verùm fructuum tēpore

δείγματα, καὶ γράφειν τὰ πρῶτα ἀναγκάζομαι. εἴτε γὰρ πατήρ εἰμι, ὡς ἔφησ' αὐτός, διὰ τῆς Ἡλίου τὴν κατάκρισιν, ὅτι τοὺς υἱοὺς ἀμαρτῶν οὐκ ἐσωφρόνισεν· εἴτε υἱὸς σου τὴν χάριν, ὡς μᾶλλον ἔπισταμαι, τὸν μέγαν σκεῖνον χηματίζοντος Μάρκον. ἀγωνία τῆς Ἰωνάθαν τοῦ ὀπιπίμου, ὅτι τὸν πατέρα ζητήσασα ἐγγραφίμυθον οὐκ ἐκάλυσε· καὶ ἄλλοις τῶν ἀμαρτήσαντος, ὁ καλύσαι διωάμυθον τὴν ἡλικίαν εἰς τὸν πόλεμον· ἵνα τοῖσι καὶ γὰρ μὴ κατακριθῶ, καὶ αὐτὸς παρὰ θεοῦ μὴ κριθῆς, παῦσον τὰς ἐριδίας· μὴ οἰκείας ὑβρεως ἀμύων, ἢν παρὰ θηητῆς κεχεώσῃσαι, τὴν ζωσαν ἐκκλησίαν μεθόδευε, καὶ ἀγιόνιον αὐτῆς διχόνοιαν ἐν προσημίαι εὐσεβείας κατασκευάζε.

Πανσοφίω. τοα.

Εἰ προτίχεται ὁ τῆς Μαρκίωνος σκηνήρος βλασφημίας, τὸ παρ' ἐκείνοις ὀνομαζόμενον εὐαγγέλιον λαβὼν, ἀνάγνωθι, καὶ εὐρήσῃς εὐθὺς ἐν προσημίαις τὴν ἀποτίαν· αὐτῶν γὰρ τὴν κατάργουσαν ἐπὶ Χριστῶν ἀπὸ Δαβὶδ καὶ Ἀβραάμ γενεαλογίαν ἀπέπεμον· καὶ μικρὸν ὑστερον προσημίαν ἄλλην ὄψεαι κελόνοιαν· ἀμείψαντες γὰρ τὴν τῆς κωίης φωνήν. Οὐκ ἦλθον, λέγοντος, καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας, ἐποίησαν, τί δοκίετε; ὅτι ἦλθον πληρῶσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· ἦλθον καταλύσαι, ἀλλ' οὐ πληρῶσαι· ἐκ τῶν δὲ εἰση, ὅπως ἔχθησαν ταῖς δυοῖς Διαθήκαις κατασκευάζουσι, ζέοντες εἶναι τῶν νόμων τὸν Χριστῶν χειροποίητοι.

Ιωσήφ. τοβ.

Καλῶς μὲν ἤρξατο τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀλλ' ἐγὼ καὶ νῦν, ὡς μαθήνομυθον, ἀλλ' ὁμοίος εἰ τοῖς ἀπαρεῖσιν ὅτι τῆς πέρας, εὐθὺς μὲν ἐξαυτετέλασιν, ἐν δὲ χειρῶν καρπῶν ἀτονήσασιν. καὶ δὲ τὸν

τοῦ ἀγῶνος τῆς μοναχῶν ἐφιέρων, ὡς πύργου οἰκοδομῆ τῆ τούτου παρ-
σελθῆν ὑποταγῆ, μήποτε φιλοτί-
μως ἀρξάμενος, καὶ παρὸς ὁμοίαν εὐο-
δίαν μὴ ἐκτενομένους, δαίμοσι μὲν
καταγέλαστος, ἀγγέλοις δὲ λύπης αἴ-
τιος, ἀνθρώποις δὲ δακρύων πρῶφα-
σις γένεται.

σφοδρῶς
σφέρασις

Παλλαδίῳ ὑποδιακόνῳ. τογ.

Εἰ πύλαι ἄδου τῆς ἀμωμότητος καὶ
ὀρθότητος οὐ καταχύσεις πίστεως, ἀλλὰ εἰσι
τὰ πεπρωμένα τοῦ ποιητοῦ ἄσπαστα
βέλη, καὶ κίνδυνος, καὶ γυμνότης, καὶ
θάνατος, Χριστοῦ ἡμᾶς χρεῖσεν ἢ δύ-
ναται. τοῦ χρεῖν μικρὰς παροχολὰς
ἄλλοι Χριστοῦ στήνωμεθα, δυσαναχε-
τεῖς ὑπομένειν, θαυμάσιε ἴσασι
τοῖν ἑδραῖος, καὶ τὰ μὲν ἐπελθόντα
σβῆσθῆσιν, πειρατῆρια τὰ δὲ με-
λετώμενα παρὰ πείρας οὐχ ἴσθῃται. τὸ
γὰρ τῆς γνώμης ἀκλινές, ἀπράκτως
δείξει τὰς μηχανὰς.

Οριωνί. τοδ.

Ἡ κόλαξις κομπολογία, ἡ ξηραὶ καὶ
ἀψυχροὶ ἔπαροις, ἡ κενὴ καὶ ὀπίγειος
δόξα, ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. ὁ γὰρ τῆς
ἀρετῆς καὶ δότη καὶ ταμίας ὑπο-
γραμμον ἡμῖν καταλιμπάνων, φησὶ,
δόξαν παρ' ἀνθρώπων ἢ ζητῆσαι. θεὸς γὰρ
βεβήδωσις ἡ δόξα. εἰ καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς
ὀνομάτων τῆ ἐνταῦθα σιῶ πλὴν κλῆ-
σιν ἐκείνην ἐπέθηκαν.

ξητῶ.

Κύρω. τοε.

Εἰ λυπεῖ ἡ πείρα, ἐξεδένονται ἡ θεῖα
νομοθεσία, Μαχάριοι, φάσκεισα, οἱ
πρωτοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῆς βεβή-
ν ἡ βασιλεία τῆς οὐρανῶν. εἰ τοῖνυν
ταύτης οὐκ ἀντεχόμεθα, εὐδην, ὡς
κακείνης οὐκ ἐφιέμεθα. εἰ δὲ ἐκείνην
εὐχαρίστως δεχόμεθα, καὶ ταύτης ἐκω-
μῶν τοῖς παρὰ τῶν ἀσμάτων.

εἰς τὸ μὲν
τῆς σφο-
δράγματος

oblanguerunt, ac defecerunt. Atqui oportet eum, qui Monastici certaminis cupiditate flagrat, ad ipsius subiectionem, tanquam ad turris extruccionem accedere: ne alioqui, cum præclare ac magnificè cœperit, nec postea ad idem virtutis iter sese extenderit, & dæmonibus risum moueat, & Angelis mœroris causam præbeat, & hominibus lachrymarū materiā suppeditet.

Palladio Subdiacono. 373.

Cum inferi portæ, quæ quidem sunt omnia ignea diaboli tela, aduersus rectâ atque ab omni reprehensionis labe alienam fidē præualere nequeant, cumque periculum, & nuditas, & mors à Christo nos seiuungere minimè possint, quidnā est, vir eximie, quod exiguos impetus Christi causa in te factos agro atque impatienti animo fers? Firmo igitur ac stabili gradu confiste: atque & tentationes eæ, quæ iā coortæ sunt, extinguentur, & quæ tibi comparantur, antequàm eas experiaris, euanescent. Mētis enim ac sententiæ firmitas & constātia, vim machinarum irritam reddet.

Oriomi. 374.

Affentator fastus, & sicca atque inanima superbia, & inanis ac terrena gloria de medio à nobis tollatur. Virtutum enim, & dator, & custos, exemplum nobis relinquens, his verbis utitur: Gloriam ab hominibus ne expetite. Dei nanque munus gloria est: etiamsi nominum effictores huius vitæ vmbra vocabulum illud imposuerunt.

Cyro. 375.

Si paupertas mœrori est, diuina hæc lex nihili ducitur, Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Quâ obrem si hoc non expetimus, proculdubio ne illius quidem desiderio tenemur. Sin autem illam gratis animis excipimus, etiam huius cedamus mandatis,